Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

28 юни 2012 година*

„Полицейско и съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Рамково решение 2002/584/ПВР — Европейска заповед за арест и процедури за предаване между държавите членки — Европейска заповед за арест, издадена за целите на изпълнението на наказание лишаване от свобода — Член 28 — Последващо предаване — „Поредица“ от европейски заповеди за арест — Изпълнение на трета европейска заповед за арест срещу едно и също лице — Понятието „изпълняваща държава членка“ — Съгласие за предаване — Спешно преюдициално производство“

По дело C-192/12 PPU

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Korkein oikeus (Финландия) с акт от 24 април 2012 г., постъпил в Съда на същия ден, в рамките на производство за изпълнение на европейска заповед за арест, издадена срещу

Melvin West,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: г-н J. N. Cunha Rodrigues, председател на състав, г-н U. Lõhmus, г-н A. Rosas, г-н Ал. Арабаджиев (докладчик) и г-н C. G. Fernlund, съдии,

генерален адвокат: г-н P. Cruz Villalón,

секретар: г-жа C. Strömholm, администратор,

предвид искането на запитващата юрисдикция от 24 април 2012 г., постъпило в Съда на същия ден, запитването да се разгледа по реда на спешното производство на основание член 104б от Процедурния правилник на Съда,

предвид решението на втори състав от 3 май 2012 г. да уважи това искане,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 4 юни 2012 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за г-н West, от R. Sorsa, asianajaja,

— за Virallinen syyttäjä, от г-н M. Mäkelä, kihlakunnansyyttäjä,

— за финландското правителство, от г-н J. Heliskoski, в качеството на представител,

* Език на производството: фински.

— за френското правителство, от г-н G. de Bergues, г-н J.-S. Pilczer, г-жа N. Rouam и г-жа B. Beaupère-Manokha, в качеството на представители,

— за унгарското правителство, от г-н M. Z. Fehér, в качеството на представител,

— за правителството на Обединеното кралство, от г-жа J. Beeko, в качеството на представител,

— за Европейската комисия, от г-н W. Bogensberger и г-н I. Koskinen, в качеството на представители,

след изслушване на генералния адвокат

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 28, параграф 2 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3), изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г. (ОВ L 81, стр. 24, наричано по-нататък „Рамковото решение“).

2 Запитването е отправено в рамките на производство за изпълнение във Финландия на европейска заповед за арест, издадена на 31 август 2007 г. от Tribunal de grande instance de Paris (Франция) срещу г-н West, гражданин на и пребиваващ в Обединеното кралство, с оглед на изпълнението на наказание лишаване от свобода за срок от три години, което му е било наложено за кражба на редки старинни географски карти.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Както личи от информацията във връзка с датата на влизане в сила на Договора от Амстердам, публикувана в *Официален вестник на Европейските общности* от 1 май 1999 г. (ОВ L 114, стр. 56), Република Финландия е направила декларация по член 35, параграф 2 ЕС, с която приема компетентността на Съда да се произнася по реда на член 35, параграф 3, буква б) ЕС.

4 Съгласно член 10, параграф 1 от Протокол № 36 относно преходните разпоредби, приложен към Договора за функционирането на Европейския съюз, по отношение на актовете на Съюза, приети преди влизането в сила на Договора от Лисабон, правомощията на Съда съгласно дял VI от Договора за Европейския съюз в редакцията му отпреди влизането в сила на Договора от Лисабон остават същите, включително когато са били приети на основание член 35, параграф 2 ЕС.

5 Съображения 1, 5—7 и 10 от Рамковото решение гласят следното:

„(1) Съгласно заключенията на Европейския съвет от Тампере от 15 и 16 октомври 1999 г., и по-специално точка 35 от тях, официалната процедура за екстрадиция следва да бъде отменена в държавите членки по отношение на осъдени лица, които се укриват от правосъдието, а процедурите по екстрадиция трябва да бъдат ускорени спрямо лица, които са заподозрени в извършване на престъпление.

[…]

(5) Целта за превръщане на Съюза в пространство на свобода, сигурност и правосъдие изисква премахване на екстрадицията между държавите членки и заместването ѝ със система за предаване между съдебните органи. Освен това въвеждането на нова опростена процедура за предаване на осъдени или заподозрени лица за изтърпяване на наказание или за наказателно преследване дава възможност за премахване на сложността и евентуалното забавяне, присъщо на настоящата процедура по екстрадиция. Преобладаващите до момента традиционни отношения на сътрудничество между държавите членки трябва да бъдат заменени от система на свободно движение на съдебни решения по наказателни дела, обхващащи едновременно предварителни и окончателни решения в рамките на пространство на свобода, сигурност и правосъдие.

(6) Европейската заповед за арест съгласно настоящото рамково решение е първата конкретна мярка в областта на наказателното право, която прилага принципа за взаимно признаване, който Европейският съвет определя като „крайъгълния камък“ на съдебното сътрудничество.

(7) Тъй като заместването на системата на многостранна екстрадиция, приета с Конвенцията за екстрадиция от 13 декември 1957 г., не може да се постигне напълно от държавите членки чрез едностранни действия, а поради своя мащаб и въздействие може да се постигне само в рамките на Съюза Съветът следва да приеме мерки в съответствие с принципа на субсидиарност, посочен в член 2 от Договора за Европейския съюз и член 5 от Договора за създаване на Европейската общност. Съгласно принципа за пропорционалност, така както е определен в последния текст, настоящото рамково решение съдържа необходимото с оглед постигането на тази цел.

[…]

(10) Механизмът на европейската заповед за арест се основава на високо равнище на [доверие] между държавите членки. […]“.

6 Член 1, параграфи 1 и 2 от Рамковото решение дефинира европейската заповед за арест и определя задължението за изпълнението ѝ, както следва:

„1. Европейската заповед за арест е съдебно решение, което е издадено от държава членка, с оглед задържане и предаване [от] друга държава членка на издирвано лице, с цел наказателно преследване или изпълнение на присъда за лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане.

2. Държавите членки следва да изпълнят всяка европейска заповед за арест въз основа на принципите на взаимното признаване и в съответствие с разпоредбите на настоящото рамково решение“.

7 Член 3 от Рамковото решение изброява „[с]лучаи[те], при които не се допуска изпълнение на европейска заповед за арест“.

8 Член 4 от Рамковото решение, озаглавен „Случаи, при които изпълнението на европейска заповед за арест може да бъде отказано“, посочва тези случаи и предвижда:

„Изпълняващият съдебен орган може да откаже да изпълни европейска заповед за арест:

[…]

6. когато европейската заповед за арест е издадена с оглед изпълнение на присъда за лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане и издирваното лице се намира или е гражданин или пребиваващ в изпълняващата [държава членка], а същата поема изпълнението на присъдата или мярката, изискваща задържане съгласно националното си право“.

9 Член 5 от Рамковото решение, озаглавен „Гаранции, предоставени от издаващата държава членка, в особени случаи“, предвижда:

„Съгласно законодателството на изпълняващата държава членка изпълнението на европейската заповед за арест от изпълняващия съдебен орган може да бъде обвързано от следните условия:

[…]

3. когато лицето, обект на европейска заповед за арест с оглед провеждане на наказателно производство, е гражданин или пребиваващ в изпълняващата държава членка, предаване може да се извърши, при условие че то, след като бъде изслушано, бъде върнато в изпълняващата държава членка, за да изтърпи [там] наложеното [в издаващата държава членка] наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане“.

10 Член 15 от Рамковото решение е озаглавен „Решение за предаване“ и параграф 2 от него гласи:

„Ако изпълняващият съдебен орган счете, че предоставената от издаващата държава членка информация е недостатъчна, за да вземе решение за предаване, той следва да поиска незабавно да му бъде предоставена необходимата допълнителна информация, особено що се отнася до членове 3—5 и член 8 и може да определи срок за получаването ѝ, отчитайки необходимостта от спазването на посочените в член 17 срокове“.

11 Член 27 от Рамковото решение, озаглавен „Възможност за наказателно преследване за други престъпления“, гласи следното:

„1. Всяка държава членка може да нотифицира генералния секретариат на Съвета, че в отношенията си с други държави членки, направили нотификация в същия смисъл, се предполага съгласието за извършване на наказателно преследване, осъждане или задържане с оглед изтърпяване на наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане за престъпление, извършено преди това от лицето, обект на предаване, различно от това, за което се извършва предаване, освен когато в конкретния случай изпълняващият съдебен орган постанови друго в решението си за предаване.

2. С изключение на посочените в параграфи 1 и 3 случаи лицето, което се предава, [не] може да […] бъде наказателно преследвано, осъдено или по друг начин лишено от свобода за предходно престъпление, различно от това, за което се иска предаване.

3. Параграф 2 не се прилага в следните случаи:

а) когато лицето е имало възможност да напусне територията на държава членка, в която е предадено, но не е направило това в рамките на 45 дни от окончателното си освобождаване или се е завърнало на тази територия;

б) за престъплението не се предвижда наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане;

в) наказателното производство не изисква прилагане на мерки, свързани с ограничаване на личната свобода;

г) когато на лицето може да бъде наложено наказание или мярка, която не е свързана с лишаване от свобода, а именно глоба или свързана с нея мярка, дори когато те могат да доведат до лишаване от свобода;

д) когато лицето даде съгласие за предаване, а когато е възможно едновременно и отказ от прилагане на специално правило в съответствие с член 13;

е) когато лицето, след като е предадено, изрично се откаже от прилагането на специално правило, свързано с определени престъпления, предхождащи предаването. Отказът следва да бъде направен пред компетентен съдебен орган на издаващата държава членка и отразен съгласно националното ѝ право. От начина на изразяването му следва да личи, че е доброволно и при пълно съзнаване на неговите последици. За тази цел лицето има право да бъде представлявано от защитник;

ж) когато изпълняващият съдебен орган, извършил предаване на лицето даде своето съгласие съгласно параграф 4.

4. Искане за съгласие се предоставя на изпълняващия съдебен орган, придружено с посочената в член 8, параграф 1 и преведена съгласно член 8, параграф 2 информация. Съгласие трябва да се даде, когато престъплението, за което е искано, е само по себе си [основание за] предаване в съответствие с настоящото рамково решение. Съгласие следва да бъде отказано в случаите, изброени в член 3, а в останалите — единствено на основанията, посочени в член 4. Решение следва да се вземе не по-късно от 30 дни от получаване на искането.

По отношение на посочените в член 5 случаи издаващата държава членка е длъжна да предостави гаранциите, предвидени в него“.

12 Съгласно член 28 от Рамковото решение, озаглавен „Предаване или последваща екстрадиция“:

„1. Всяка държава членка може да нотифицира генералния секретариат на Съвета, че в отношенията си с други държави членки, направили нотификация в същия смисъл, се предполага съгласието за предаване на лице на държава членка, различна от изпълняващата държава членка въз основа на европейска заповед за арест, издадена за престъпление, извършено преди предаването, освен когато в конкретния случай изпълняващият съдебен орган постанови друго в решението си за предаване.

2. Във всеки случай лице, което е предадено на издаващата държава членка въз основа на европейска заповед за арест, може без съгласието на изпълняващата държава членка да бъде предадено на държава членка, различна от нея, въз основа на европейска заповед за арест, издадена за престъпление, извършено преди предаването в следните случаи:

а) когато издирваното лице е имало възможност да напусне територията на държава членка, в която е предадено, но не е направило това в рамките на 45 дни от окончателното си освобождаване или се е завърнало на тази територия;

б) когато издирваното лице се съгласи да бъде предадено на държава членка, различна от изпълняващата държава членка, съгласно европейската заповед за арест. Съгласие трябва да се даде пред компетентен съдебен орган на издаващата държава членка и да се отрази съгласно националното ѝ право. От начина на изразяването му следва да личи, че е доброволно и при пълно съзнаване на неговите последици. За тази цел лицето има право да бъде представлявано от защитник;

в) когато издирваното лице не е обект на специално правило в съответствие с член 27, параграф 3, букви а), д), е) и ж).

3. Изпълняващият съдебен орган дава съгласие за предаване в друга държава членка въз основа на следните правила:

а) искането на съгласие се предоставя в съответствие с член 9, придружено с посочената в член 8, параграф 1 и преведена съгласно член 8, параграф 2 информация;

б) съгласие се дава когато престъплението, за което е искано предаване, също е [основание за] предаване в съответствие с настоящото рамково решение;

в) решение следва да се вземе не по-късно от 30 дни от получаване на искането;

г) съгласие следва да бъде отказано в случаите, изброени в член 3, а в останалите — единствено на основанията, посочени в член 4.

По отношение на посочените в член 5 случаи издаващата държава членка е длъжна да предостави гаранциите, предвидени в него.

4. Въпреки параграф 1 лице, което е предадено въз основа на европейска заповед за арест, не може да бъде екстрадирано в трета страна, без съгласие на компетентния съдебен орган на държавата членка, която е предала лицето. Това съгласие следва да се даде в съответствие с конвенциите, по които същата е страна, както и с нейното вътрешно право“.

13 Член 32 от Рамковото решение, озаглавен „Преходни разпоредби“, гласи:

„Разглеждането на отправените преди 1 януари 2004 г. искания за екстрадиция се извършва въз основа на съществуващите актове, отнасящи се до екстрадицията. Получените след тази дата искания се подчиняват на правилата, приети от държавите членки съгласно настоящото рамково решение. Въпреки това всяка държава членка при приемането му има право да заяви, че като изпълняваща държава членка ще продължи да разглежда искания, свързани с деяния, извършени преди датата, определена в съответствие с приложимата преди 1 януари 2004 г. система за екстрадиция. Въпросната дата не може да бъде по-късна от 7 август 2002 г. Това волеизявление подлежи на обнародване в *Официален вестник на Европейските общности*. То може да бъде оттеглено по всяко време“.

Финландското право

14 Съгласно член 61 от Закон 1286/2003 от 30 декември 2003 г. за предаването между Република Финландия и останалите държави — членки на Европейския съюз (rikoksen johdosta tapahtuvasta luovuttamisesta Suomen ja muiden Euroopan unionin jäsenvaltioiden välillä annettu laki (1286/2003), лице, което е предадено на Република Финландия от държава членка, не може да бъде предадено на друга държава членка, освен в частност ако предалата лицето държава членка се съгласи тази забрана да не бъде прилагана.

15 Член 62 във връзка с член 61 от посочения закон предвижда, че ако държава членка поиска предаването на лице, предадено на Република Финландия от друга държава членка, и ако лицето възрази срещу новото предаване, компетентният прокурор отправя искане за съгласие с това предаване до държавата членка, която преди това е предала лицето на Република Финландия.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

Фактическа обстановка

16 Срещу г-н West са издадени три последователни европейски заповеди за арест.

17 Първата европейска заповед за арест е издадена от френските съдебни органи на 14 март 2005 г. с оглед провеждането на наказателно преследване срещу г-н West за кражби на редки старинни географски карти, извършени на 26 октомври 1999 г. и на 5 септември 2000 г. в Националната

библиотека на Франция. Тази заповед за арест първо е разпространена чрез Шенгенската информационна система (ШИС) и Интерпол, а след това е предадена на компетентните органи на Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, тъй като към онзи момент г-н West е задържан в тази държава членка. На 15 февруари 2007 г., тъй като не успява да издейства предаването на г-н West въз основа на тази европейска заповед за арест, Tribunal de grande instance de Paris го осъжда задочно на лишаване от свобода за срок от три години. Впоследствие на 31 август 2007 г. френските съдебни органи издават нова европейска заповед за арест за целите на изпълнението на това наказание лишаване от свобода, като новата заповед е разпространена чрез ШИС и Интерпол.

18 Втората европейска заповед за арест е издадена от финландските съдебни органи на 9 декември 2009 г. с оглед на изпълнението на наказание лишаване от свобода, потвърдено след въззивно обжалване с присъда на Helsingin hovioikeus (Хелзинкски апелативен съд) и наложено на г-н West за кражби от библиотеката на Хелзинкския университет (Финландия), извършени между 22 и 26 февруари 2001 г.

19 Третата европейска заповед за арест е издадена от унгарските съдебни органи на 1 април 2010 г. с оглед провеждането на наказателното производство, образувано срещу г-н West, затова че между 16 и 18 август 2000 г. в Националната библиотека „Сечени“ (Унгария) е повредил няколко много ценни атласа от XVII век, като е откъснал и откраднал осем страници с гравюри.

Процедурите за предаване на г-н West

20 На дата, която не може да се установи от преписката, с която разполага Съдът, в изпълнение на издадената от унгарските съдебни органи европейска заповед за арест съдебните органи на Обединеното кралство предават г-н West на Унгария. Предаването е безусловно. Budai Központi kerületi bíróság (Районен съд Буда, Унгария) осъжда г-н West на лишаване от свобода за срок от шестнадесет месеца за кражбите, за които му е повдигнато обвинение. След като установява, че са изпълнени условията за предаването на г-н West както въз основа на изпратената от финландските съдебни органи европейска заповед за арест, така и въз основа на заповедта, изпратена от френските съдебни органи, с решение от 27 януари 2011 г. Fővárosi Bíróság (Будапещенски съд) разпорежда г-н West да бъде предаден на Република Финландия. От данните по преписката личи, че съдебният орган на Обединеното кралство дава съгласие за това предаване без условия.

21 На 15 септември 2011 г. Унгария предава г-н West на Република Финландия въз основа на европейската заповед за арест, издадена от съдебните органи на тази държава членка с оглед изтърпяването на наказанието лишаване от свобода, на което е осъден от Helsingin hovioikeus. Към онзи момент оставащият за изтърпяване срок на наказанието е бил 17 месеца. Освобождаването на г-н West е определено за 29 април 2012 г. На 25 януари 2012 г. унгарското министерство на публичната администрация и правосъдието изпраща писмо на Virallinen syyttäjä (финландската прокуратура), с което я уведомява за решението на Fővárosi Bíróság от 27 януари 2011 г. В писмото се уточнява, че съгласно решението на този съд „след приключването на финландското производство лицето следва да бъде предадено на френските органи“.

22 На 9 февруари 2012 г. Virallinen syyttäjä внася искане пред Helsingin käräjäoikeus (Хелзинкски първоинстанционен съд) г-н West да бъде предаден на Френската република в изпълнение на европейската заповед за арест, издадена от френските съдебни органи на 31 август 2007 г., като пояснява, че Унгария е дала съгласието си за това предаване. Видно от становищата, изложени в съдебното заседание пред Съда, Virallinen syyttäjä чрез централната съдебна полиция предприема мерки да установи дали и Обединеното кралство е дало съгласие за предаването. Компетентните органи в последната държава членка отговорили, че решението за предаването на г-н West на

Френската република трябва да бъде взето от финландските органи. В отговора си на писмените въпроси на Съда Обединеното кралство уточнява, че Република Финландия е поискала съгласието му за предаването на г-н West на Френската република, но то не е давало подобно съгласие.

23 С решение от 17 февруари 2012 г. Helsingin käräjäoikeus допуска предаването на г-н West на Френската република. Същият обжалва това решение пред Korkein oikeus. Г-н West възразява срещу предаването, по съображение че Обединеното кралство не е давало съгласие за това трето предаване. Virallinen syyttäjä обаче поддържа, че за предаването е необходимо единствено съгласието на Унгария, тъй като всъщност тази държава членка е предала г-н West на Република Финландия.

Актът за преюдициално запитване

24 В акта за преюдициално запитване Korkein oikeus посочва, че трябва да се произнесе по въпроса дали съгласно Рамковото решение за поисканото от френските съдебни органи предаване е необходимо съгласието на друга държава членка освен Унгария. Според тази юрисдикция в случая нито е установено, нито дори се твърди, че Обединеното кралство е дало съгласие за предаването на г-н West на Френската република. За сметка на това Унгария е дала съгласието си за това.

25 Според Korkein oikeus изискването по член 28, параграф 2 от Рамковото решение за съгласие от изпълняващата държава членка не е въпрос на национално право. Доброто функциониране на създадената с Рамковото решение система изисква еднакво тълкуване на този институт.

26 Korkein oikeus посочва, че в случая не са изпълнени условията по член 28, параграф 2, букви а) и б) от Рамковото решение. За сметка на това може да е релевантен параграф 2, буква в) от този член. Съгласно тази разпоредба, която препраща към член 27, параграф 3, буква ж) от Рамковото решение, не е необходимо специално съгласие от изпълняващата държава членка за последващото предаване, когато „изпълняващият съдебен орган, извършил предаване на лицето“, даде своето съгласие да бъдат предприети нови действия по наказателно преследване или налагане на наказание. Според запитващата юрисдикция обаче не е сигурно дали под „изпълняващ съдебен орган, извършил предаване на лицето“, трябва да се разбира орган на точно същата държава членка, която е посочена в началото на член 28, параграф 2 като изпълняваща държава членка.

27 Според запитващата юрисдикция текстът на член 28, параграф 2 от Рамковото решение изглежда сочи, че изпълняващата държава членка, чието съгласие е необходимо, е единствено държавата членка, която последно е предала лицето на държавата членка, на която е изпратена настоящата нова заповед за арест. Това тълкуване кореспондира с общата цел на Рамковото решение, а именно процедурата по предаване да изисква възможно най-малко проверки. Според запитващата юрисдикция това тълкуване наистина се прилага лесно при предаване между три държави членки, но не и при предаване между четири държави членки. Затова в случая възниква въпросът дали Обединеното кралство все още има правомощието да дава съгласие, въпреки че Унгария е предала г-н West на Република Финландия.

28 Korkein oikeus намира за релевантен въпроса за целта на подобно съгласие. В това отношение може да са от значение посочените в член 4 от Рамковото решение случаи, при които може да се откаже изпълнение на европейска заповед за арест. Освен това съгласно член 5 от това решение в националното законодателство може да се предвидят определени условия за предаването на лицата, които са граждани на и пребиваващи в изпълняващата държава членка.

29 Според тази юрисдикция съображенията, на които се основават тези разпоредби, подкрепят тълкуване на член 28, параграф 2 от Рамковото решение в смисъл, че позицията на първоначално компетентната за изпълнението държава членка не бива да бъде отслабена, поради това че във връзка с конкретно престъпление тази държава членка е дала съгласие за последващо предаване

на съответното лице. Затова последващото предаване не води до прехвърляне на компетентността и на правомощието за преценка върху държавата членка, която се оказва последна в поредицата от предавания на едно и също лице. Всъщност единствената връзка между държавата членка, извършила последващо предаване, и преследваното лице би се свеждала до наказателното производство, което е приключило и съответното наказание е било изтърпяно преди предаването на лицето на друга държава членка.

30 При това положение Korkein oikeus решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„За целите на прилагането на член 28, параграф 2 от Рамково[то] решение […] следва ли под „изпълняваща държава членка“ да се разбира държавата членка, от която дадено лице е предадено първоначално на друга държава членка въз основа на европейска заповед за арест, или следва да се разбира тази друга държава членка, от която лицето е предадено на трета държава членка, като понастоящем от последната държава членка е поискано да предаде лицето на четвърта държава членка? Обратно, необходимо ли е евентуално съгласието и на двете държави членки?“.

31 С отделно решение, също с дата 24 април 2012 г., Korkein oikeus налага на г-н West мярка за неотклонение задържане под стража.

По спешното производство

32 С отделно искане от 24 април 2012 г., постъпило в секретариата на Съда на същия ден, Korkein oikeus моли настоящото преюдициално запитване да бъде разгледано по реда на спешното производство по член 23а от Статута на Съда на Европейския съюз и член 104б от Процедурния правилник на Съда.

33 Запитващата юрисдикция мотивира това искане, като посочва, че вследствие на издадената от френските съдебни органи европейска заповед за арест г-н West остава задържан във Финландия, въпреки че по принцип е трябвало да бъде освободен на 29 април 2012 г. Като се има предвид, че г-н West е с мярка за неотклонение задържане под стража, разглеждането на запитването по реда на спешното производство според тази юрисдикция е абсолютно необходимо с оглед на правната сигурност, която трябва да бъде гарантирана на това лице.

34 Като приема тези съображения, на 3 май 2012 г. по предложение на съдията докладчик и след изслушване на генералния адвокат втори състав на Съда уважава искането на запитващата юрисдикция за разглеждане на преюдициалното запитване по реда на спешното производство.

По преюдициалния въпрос

35 В началото следва да се припомни, че както е видно от точки 3 и 4 от настоящото решение, в настоящия случай Съдът е компетентен да се произнесе по тълкуването на Рамковото решение на основание член 10, параграф 1 от Протокол № 36 относно преходните разпоредби. Освен това е необходимо да се поясни, че съгласно член 32 от това рамково решение то се прилага за искания, свързани с деяния, които подобно на разглежданите в главното производство са извършени преди 1 януари 2004 г., при условие че изпълняващата държава членка не е направила декларация, че ще продължи да разглежда тези искания в съответствие с приложимата преди тази дата система за екстрадиция. Установено е, че такава декларация не са направили нито Обединеното кралство и Унгария, които вече са изпълнили европейски заповеди за арест срещу г-н West, нито пък Република Финландия, от която е поискано да изпълни разглежданата в главното производство европейска заповед за арест срещу г-н West.

36 С въпроса си запитващата юрисдикция иска по същество да се установи как трябва да се тълкува член 28, параграф 2 от Рамковото решение, когато съответното лице е предавано няколко пъти между държави членки въз основа на последователни европейски заповеди за арест — дали последващото предаване на това лице на друга държава членка, различна от тази, която последно го е предала, зависи от съгласието на държавата членка, която първоначално го е предала, от съгласието на държавата членка, която последно го е предала, или пък от съгласието на всяка от държавите членки, които са го предавали.

37 Този въпрос е свързан с положението, в което се намира г-н West, гражданин на и пребиваващ в Обединеното кралство, когото съдебните органи на тази държава членка (наричана по-нататък „първата изпълняваща държава членка") предават на Унгария въз основа на издадена от унгарските съдебни органи европейска заповед за арест с оглед на провеждането на наказателно преследване, а впоследствие Унгария (наричана по-нататък „втората изпълняваща държава членка") предава на Република Финландия въз основа на издадена от финландските съдебни органи европейска заповед за арест с оглед на изпълнението на наказание лишаване от свобода, и спрямо когото понастоящем се води производство за предаването му от последната държава членка (наричана по-нататък „третата изпълняваща държава членка") на Френската република въз основа на издадена от френските съдебни органи европейска заповед за арест с оглед на изпълнението на наказание лишаване от свобода, наложено със задочна присъда за извършени преди първото предаване престъпления.

38 Втората изпълняваща държава членка е дала съгласие за предаването на г-н West от третата изпълняваща държава членка на Френската република. Обратно, от преписката по делото не може да се установи, както беше посочено в точка 22 от настоящото решение, дали и първата изпълняваща държава членка е дала съгласие за това.

39 При тези обстоятелства запитващата юрисдикция иска да установи дали предаването на г-н West от третата изпълняващата държава членка на Френската република изисква да се получи не само вече даденото съгласие на втората изпълняваща държава членка, но и съгласието на първата изпълняваща държава членка, или е достатъчно да се получи съгласие само от една от тези две изпълняващи държави членки.

40 Видно от текста на член 28, параграф 2 от Рамковото решение, лице, което е предадено на издаващата държава членка въз основа на европейска заповед за арест, по принцип може да бъде предадено на държава членка, различна от „изпълняващата държава членка", въз основа на европейска заповед за арест, издадена за престъпление, извършено преди предаването, само със „съгласието на изпълняващата държава членка".

41 Подобното на специалното правило по член 27, параграф 2 от Рамковото решение, съгласно което предаденото лице не може да бъде преследвано, осъдено или лишено от свобода за извършено преди предаването престъпление, различно от това, за което се иска предаване (вж. Решение от 1 декември 2008 г. по дело Leymann и Pustovarov, C-388/08 PPU, Сборник, стр. I-8983, точка 43), правилото по член 28, параграф 2 от същото рамково решение предоставя на издирваното лице правото да не бъде предавано на държава членка, различна от изпълняващата, с оглед на провеждането на наказателно преследване или изтърпяването на наказание лишаване от свобода за престъпление, извършено преди предаването му на издаващата държава членка.

42 Съгласно член 28, параграф 1 от Рамковото решение с предвидената в тази разпоредба нотификация всяка държава членка може да се откаже от прилагането на посоченото в предходната точка правило. Безспорно е обаче, че в случая подобна нотификация не е направила нито една от държавите членки, участващи в изпълнението на последователните европейски заповеди за арест, издадени срещу г-н West.

43 Правилото по член 28, параграф 2 от Рамковото решение освен това има три изключения, изброени в букви а)—в) от същия параграф, но по разглежданото в главното производство дело не са налице предпоставките за прилагането им. По-точно по това дело е установено, че при изпълнението на европейската заповед за арест, издадена срещу г-н West от унгарските съдебни органи с оглед предаването му на Унгария, първата изпълняваща държава членка не се е отказала от прилагането на специалното правило, посочено в член 28, параграф 2, буква в) от Рамковото решение, и следователно не се е отказала от правото да дава съгласието, изисквано от член 28, параграф 2 в случай на последващо предаване на друга държава членка за престъпления, извършени преди предаването на г-н West на Унгария.

44 Установено е също така, че при изпълнението на европейската заповед за арест, издадена от финландските съдебни органи с оглед предаването на г-н West на Република Финландия, втората изпълняваща държава членка, Унгария, е поискала съгласие за това предаване от първата изпълняваща държава членка, която го е дала.

45 От това следва, че за предаването на лице като г-н West в разглеждания в главното производство случай се изисква съгласието, предвидено в член 28, параграф 2 от Рамковото решение.

46 Що се отнася до въпроса дали изискваното съгласие за предаването на съответното лице трябва да бъде дадено само от едната или и от двете държави членки, изпълнили издадена срещу него европейска заповед за арест, при положение като разглежданото в главното производство член 28, параграф 2 от Рамковото решение би могъл да се тълкува по три различни начина, както отбелязва Европейската комисия в писменото си становище. Първото тълкуване би било, че тази разпоредба изисква съгласието както на първата, така и на втората изпълняваща държава членка. При второто тълкуване би било необходимо само съгласието на първата изпълняваща държава членка. Накрая съгласно третото тълкуване разпоредбата би изисквала да се получи единствено съгласието на втората изпълняваща държава членка.

47 Г-н West и финландското и френското правителство по същество предлагат да се утвърди първото тълкуване. В това отношение г-н West и финландското правителство смятат, че третата изпълняваща държава членка следва да поиска едновременно съгласието на първата и втората изпълняваща държава членка, а френското правителство поддържа, че всяка изпълняваща държава членка е длъжна сама да приложи член 28, параграф 2 от Рамковото решение, така че в случая в главното производство третата изпълняваща държава членка трябва да поиска съгласие само от втората, а втората на свой ред трябва да поиска съгласие от първата изпълняваща държава членка.

48 Virallinen syyttäjä подкрепя третото тълкуване, за да се осигури безпрепятственото протичане на предаванията, въпреки че при условията на евентуалност не изключва и второто тълкуване. Комисията също смята, че трябва да се предпочете третото тълкуване, доколкото то се основава на текста на член 28, параграф 2 от Рамковото решение и в най-голяма степен е съобразено с принципа на взаимно признаване. Комисията обаче посочва, че второто тълкуване кореспондира с целта за запазване на известен дистанционен контрол спрямо предадените лица, както и със стремежа за осигуряване на по-голяма яснота на системата за предаване чрез въвеждане на необходимост от съгласието на една и съща изпълняваща държава членка независимо от броя на предаванията. Както Virallinen syyttäjä, така и Комисията отхвърлят първото тълкуване.

49 За да се изясни смисълът на член 28, параграф 2 от Рамковото решение, и по-конкретно на термина „изпълняваща държава членка“ в случай като разглеждания в главното производство, следва да се вземат предвид текстът на тази разпоредба и целта на Рамковото решение (вж. в този смисъл Решение по дело Leymann и Pustovarov, посочено по-горе, точка 46).

50 Що се отнася, на първо място, до текста на член 28, параграф 2 от Рамковото решение, следва да се напомни, че съгласно тази разпоредба, както вече бе констатирано в точка 40 от настоящото решение, когато не се прилага нито едно от предвидените в този член изключения, лицето, което е предадено на издаващата държава членка въз основа на европейска заповед за арест, може да бъде предадено от тази държава членка на държава членка, различна от „изпълняващата държава членка“, въз основа на европейска заповед за арест, издадена за престъпление, извършено преди предаването, само със съгласието на въпросната „изпълняваща държава членка“.

51 Видно от този текст, въпреки че член 28, параграф 2 от Рамковото решение не предвижда изрично хипотеза като разглежданата в главното производство, при която има три последователни искания за предаване на издирваното лице, във въведената с тази разпоредба система, която се отнася до последващото предаване от издаващата държава членка на вече предадено ѝ лице, понятието „изпълняваща държава членка“ обозначава — както изтъкват запитващата юрисдикция, френското правителство и Комисията — държавата членка, която е изпълнила европейската заповед за арест, въз основа на която съответното лице е било предадено на издаващата държава членка и с която на последната се предоставя правомощието като изпълняваща държава членка също да предаде това лице на друга държава членка.

52 Оттук следва, че в случай като разглеждания в главното производство понятието „изпълняваща държава членка“, съдържащо се в член 28, параграф 2 от Рамковото решение, се отнася до изпълнението на европейската заповед за арест, издадена от финландските съдебни органи с оглед предаването на г-н West от Унгария на Република Финландия, и следователно това понятие обозначава втората изпълняваща държава членка, а именно тази, която последно е предала г-н West на държавата членка, от която като трета изпълняваща държава членка е поискано разглежданото в главното производство предаване на това лице на Френската република въз основа на издадената от съдебните органи на същата заповед за арест.

53 Що се отнася, на второ място, до целта на Рамковото решение, следва да се напомни, че то следва в частност да улесни и ускори съдебното сътрудничество (вж. Решение от 3 май 2007 г. по дело Advocaten voor de Wereld, C-303/05, Сборник, стр. I-3633, точка 31, Решение от 12 август 2008 г. по дело Santesteban Goicoechea, C-296/08 PPU, Сборник, стр. I-6307, точки 51, 55 и 76, както и Решение по дело Leymann и Pustovarov, посочено по-горе, точка 42). В този смисъл Рамковото решение е предназначено да допринесе за осъществяването на целта на Съюза да се превърне в пространство на свобода, сигурност и правосъдие въз основа на високата степен на доверие, която трябва да съществува между държавите членки (вж. в този смисъл Решение по дело Leymann и Pustovarov, посочено по-горе, точки 48 и 50).

54 Освен това, както следва от съображения 5 и 7 от Рамковото решение, то има за цел да замести многостранната система на екстрадиция между държавите членки със система за предаване между съдебните органи на осъдени или заподозрени лица за изтърпяване на наказание или за наказателно преследване, като тази система е основана на принципа на взаимно признаване (вж. Решение по дело Advocaten voor de Wereld, посочено по-горе, точка 28, Решение от 17 юли 2008 г. по дело Kozłowski, C-66/08, Сборник, стр. I-6041, точки 31 и 43, Решение от 6 октомври 2009 г. по дело Wolzenburg, C-123/08, Сборник, стр. I-9621, точка 56 и Решение от 16 ноември 2010 г. по дело Mantello, C-261/09, Сборник, стр. I-11477, точка 35).

55 Посоченият принцип, който е „крайъгълният камък“ на съдебното сътрудничество, съгласно член 1, параграф 2 от Рамковото решение изисква държавите членки по принцип да са длъжни да изпълнят европейската заповед за арест. Всъщност държавите членки или са длъжни да изпълнят, или нямат право да откажат да изпълнят такава заповед за арест и могат да поставят условия за изпълнението ѝ единствено в случаите, изброени в членове 3—5 от това рамково решение. Освен това съгласно член 28, параграф 3 от Рамковото решение съгласие за последващо предаване може да бъде

отказано само в същите тези случаи (вж. в този смисъл Решение по дело Leymann и Pustovarov, посочено по-горе, точки 49 и 51, Решение по дело Wolzenburg, посочено по-горе, точка 57 и Решение по дело Mantello, посочено по-горе, точки 36 и 37).

56 Ако в случаи като разглеждания в главното производство, както предлагат г-н West и финландското и френското правителство, се изисква съгласието и на първата, и на втората изпълняваща държава членка, това би могло да накърни целта на Рамковото решение да се ускори и опрости съдебното сътрудничество между държавите членки.

57 Наистина, както подчертаха финландското правителство и Virallinen syyttäjä в съдебното заседание, искането за съгласие може да се изпрати едновременно до всички изпълняващи държави членки по поредицата от европейски заповеди за арест, а и не изглежда особено трудна задача да се установи кои са тези изпълняващи държави членки, като се има предвид например съществуването на ШИС. Затова изискването за съгласие от няколко държави членки видимо не би могло само по себе си да създаде непреодолими практически трудности.

58 Въпреки това също е вярно, че подобно изискване може да усложни и забави изпълнението на европейската заповед за арест, тъй като в резултат от задължението да се получи съгласие от няколко държави членки, за да се пристъпи към последващо предаване на осъденото или заподозряното лице, ще е възможно тези държави да изпратят множество искания за допълнителна информация на основание член 15, параграф 2 от Рамковото решение и при всички положения би нараснала вероятността както от постановяване на различаващи се решения в държавите членки, чието съгласие се изисква съгласно член 28, параграф 2 от това рамково решение, така и от постановяване на различаващи се решения в тези държави и в държавата членка, компетентна за изпълнението на съответната европейска заповед за арест на основание член 1, параграф 2 от Рамковото решение. Това би било още по-вероятно, ако съобразно логиката на това тълкуване се приеме, че всяка държава членка, изпълнила европейска заповед за арест срещу определено лице, би трябвало да дава съгласието в случай на последващото му предаване.

59 Не би могло в частност да се изключи възможността в случай като разглеждания в главното производство втората изпълняваща държава членка, която трябва да даде съгласие за последващото предаване на основание член 28, параграф 2 от Рамковото решение, и третата изпълняваща държава членка, която е компетентна за предаването на лицето съгласно член 1, параграф 2 от Рамковото решение, да вземат различни решения по това предаване и то съответно да не може да се осъществи. Същевременно подобна възможност е присъща на въведената с член 28, параграф 2 от това рамково решение система, тъй като тази разпоредба по принцип изисква в случай на последващо предаване на лицето за престъпление, извършено преди последното предаване, да е налице решение в един и същ смисъл в две държави членки.

60 Вярно е, че и ако се изисква само съгласието на първата изпълняваща държава членка, пак може да бъде накърнена целта на Рамковото решение за опростяване и бързина, още повече че винаги една и съща държава членка ще трябва да дава съгласието си при последващо предаване на едно и също лице независимо от броя на последователните му предавания.

61 Същевременно, както отбелязва Комисията, в случаи като разглеждания в главното производство пряката и непосредствена връзка между втората и третата изпълняваща държава членка може да улесни съдебното сътрудничество помежду им.

62 От това следва, че тълкуването на понятието „изпълняваща държава членка“ като обозначаващо единствено държавата членка, която последно е предала съответното лице, укрепва системата за предаване, въведена с Рамковото решение за целите на пространството на свобода, сигурност и правосъдие въз основа на взаимното доверие, което трябва да съществува между държавите членки. Като ограничава случаите, при които изпълняващите съдебни органи на държавите членки,

участващи в последователните предавания на едно и също лице, могат да откажат да дадат съгласие за изпълнението на европейска заповед за арест, това тълкуване само улеснява предаването на издирваните лица в съответствие със закрепения в член 1, параграф 2 от Рамковото решение принцип на взаимно признаване, който е основното правило, въведено с това решение (вж. в този смисъл Решение по дело Wolzenburg, посочено по-горе, точки 58 и 59).

63 Финландското правителство изтъква, че това тълкуване може да осуети постигането на целта на член 28, параграф 2 от Рамковото решение, а именно да се защити суверенитетът на държавата членка, предала съответното лице, и да се гарантира, че след предаването му то няма да бъде преследвано, осъдено или отново предадено на друга държава членка за престъпления, които са били извършени преди първоначалното му предаване и не са били основание за това предаване.

64 В това отношение следва да се напомни, че принципът на взаимно признаване не предполага абсолютно задължение за изпълнение на европейската заповед за арест. Както личи от точка 55 от настоящото решение, системата на Рамковото решение, така както произтича в частност от членове 3—5 от това решение, оставя възможност на държавите членки в особени случаи да позволят на компетентните съдебни органи да отказват да изпълнят искането за предаване (вж. в този смисъл Решение от 21 октомври 2010 г. по дело B., C-306/09, Сборник, стр. I-10341, точки 50 и 51).

65 Член 28, параграф 2 от Рамковото решение трябва да се тълкува в същия контекст. В действителност, въпреки че съгласно параграф 3 от този член изпълняващият съдебен орган по принцип трябва да даде съгласие за последващото предаване, съгласно първа алинея, буква г) от параграф 3 този орган има право да откаже съгласие за последващото предаване в случаите по членове 3 и 4 от Рамковото решение. Освен това втора алинея от параграф 3 предвижда, че издаващата държава членка трябва да предостави на изпълняващия съдебен орган гаранциите, предвидени в член 5 от посоченото рамково решение.

66 При все това произтичащото от настоящото решение тълкуване на понятието „изпълняваща държава членка“ не накърнява правомощията на първата изпълняваща държава членка по член 28, параграф 2 от Рамковото решение. Всъщност както при изпълнението на първата европейска заповед за арест, така и при искането за съгласие за изпълнението на втората европейска заповед за арест, първата изпълняваща държава членка е имала възможност съгласно член 28, параграф 3 от Рамковото решение да се позове на разпоредбите на членове 3—5 от същото. В разглеждания в главното производство случай обаче първата изпълняваща държава членка се е съгласила с изпълнението на съответната европейска заповед за арест както при първото, така и при второто предаване на лицето, без да се позове на някоя от тези разпоредби.

67 Не е изключено поради някои фактически обстоятелства или правни съображения във връзка с издаването на европейската заповед за арест, въз основа на която трябва да се извърши третото предаване, едва при това трето предаване да има възможност за прилагане на една или няколко от разпоредбите на членове 3—5 от Рамковото решение.

68 В такъв случай предвид високата степен на доверие между държавите членки, на която се основава Рамковото решение, по принцип както втората, така и третата изпълняваща държава членка следва при необходимост да се позоват на някоя от разпоредбите на членове 3—5, ако са изпълнени предвидените в тях условия за прилагането им по отношение на лицето, което подлежи на това последващо предаване.

69 Финландското и френското правителство обаче смятат, че подобно тълкуване не е съобразено с обстоятелството, че има някои основания за неизпълнение на европейската заповед за арест, на които не всяка изпълняваща държава членка може да се позове. В случай като разглеждания в главното производство, ако не се изисква съгласието на първата изпълняваща държава членка, тя би била лишена от възможността да се позове на член 4, точка 6 и член 5, точка 3 от

Рамковото решение в полза на свой гражданин или пребиваващо в нея лице. Същевременно тези разпоредби не можели да бъдат приложени в полза на това лице нито от първата, нито от втората изпълняваща държава членка.

70 Следва да се напомни, че член 4, точка 6 и член 5, точка 3 от Рамковото решение позволяват на изпълняващия съдебен орган, от една страна, когато срещу съответното лице е издадена европейска заповед за арест с оглед изпълнение на наказание лишаване от свобода и лицето „се намира или е гражданин или пребиваващ в изпълняващата [държава членка]“, да откаже да изпълни заповедта въз основа на ангажимент на тази държава да поеме изпълнението на наказанието съгласно националното право и от друга страна, когато срещу това лице е издадена европейска заповед за арест с оглед провеждане на наказателно производство и то е „гражданин или пребиваващ в изпълняващата държава членка“, да предаде лицето при условието да бъде върнато в изпълняващата държава членка, за да изтърпи там наложеното му в издаващата държава членка наказание. С тези разпоредби се цели по-конкретно да се позволи на изпълняващия съдебен орган да отдаде особено значение на възможността за увеличаване на шансовете за социална реинтеграция на издирваното лице след изтичане на срока на наложеното му наказание (вж. Решение по дело Kozłowski, посочено по-горе, точка 45, Решение по дело Wolzenburg, посочено по-горе, точки 62 и 67 и Решение по дело B., посочено по-горе, точка 52).

71 Съгласно произтичащото от настоящото решение тълкуване нито втората, нито пък третата изпълняваща държава членка биха могли в случая в главното производство да се позоват на посочените разпоредби, за да се противопоставят съгласно член 28, параграф 3, първа алинея, буква г) от Рамковото решение на последващото предаване на издирваното лице, тъй като то не е нито техен гражданин, нито пребиваващ в тези държави членки, нито пък се намира на тяхна територия, а е гражданин и пребиваващ в първата изпълняваща държава членка.

72 Все пак това обстоятелство не бива да влияе на тълкуването на член 28, параграф 2 от Рамковото решение, тъй като тази разпоредба, като изисква предварителното съгласие на изпълняващата държава членка в случай на последващо предаване, въвежда общо правило, което следва да се прилага независимо от особеностите на всеки отделен случай.

73 Всъщност в Съюз, основан на принципа на свободното движение на хора, който съгласно член 21, параграф 1 ДФЕС признава правото на всеки гражданин на свободно движение и престой на територията на всички държави членки, а не само на тази, на която е гражданин или пребиваващо лице, не бива да се презумира, че непременно и във всяка хипотеза е налице особена връзка между първата изпълняваща държава членка и издирваното лице, доколкото е също толкова вероятно то да се окаже гражданин или пребиваващ във втората или в третата изпълняваща държава членка или дори в държава членка, която не е участвала в процедурите по поредицата от европейски заповеди за изпълнение, издадени срещу това лице. В този смисъл издирваното лице би могло временно да се намира на територията на първата изпълняваща държава членка, без да има с тази държава значима връзка, която да сочи някаква степен на интеграция в обществото ѝ (вж. Решение по дело Kozłowski, посочено по-горе, точки 36, 37, 48 и 53).

74 Във всеки от тези случаи обаче евентуалното изискване за съгласие от първата изпълняваща държава членка пак няма да осигури възможност на тази държава членка да се позове на член 4, точка 6 и член 5, точка 3 от Рамковото решение. Затова рискът издирваното лице да не може евентуално да изтърпи наказанието си в държавата членка, на която е гражданин или пребиваващо лице или дори в която се намира, е присъща последица от самия текст на тези разпоредби.

75 Освен това следва да се напомни, че когато — както е в разглеждания в главното производство случай — издирваното лице е гражданин на първата изпълняваща държава членка, тя винаги ще може да се позове на член 4, точка 6 и член 5, точка 3 от Рамковото решение, когато взема отношение както по първото, така и по второто искане за предаването на това лице. В такъв

случай съответното лице би трябвало в зависимост от случая или да остане в първата изпълняваща държава членка, или да бъде върнато в нея съгласно условието по член 5, точка 3, или да остане във втората изпълняваща държава членка.

76 Накрая, предходният анализ не може да бъде поставен под съмнение и с изложеното в съдебното заседание твърдение на финландското и на френското правителство, че нормите на членове 27 и 28 от Рамковото решение били с основополагащо значение, което се доказвало както от обстоятелството, че тези разпоредби не са били включени в първоначалното предложение на Комисията (предложение за рамково решение на Съвета относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки, COM(2001) 522 окончателен), така и от съдържанието на параграф 1 от тези членове, който предвижда, че дори когато държавите членки предварително са се отказали от прилагането на тези норми, изпълняващите съдебни органи могат да постановят друго в решенията си относно предаването.

77 Всъщност, макар че както бе посочено в точки 64 и 65 от настоящото решение, членове 27 и 28 предоставят на държавите членки конкретни правомощия при изпълнението на европейска заповед за арест, тези разпоредби въвеждат изключения от принципа на взаимно признаване по член 1, параграф 2 от Рамковото решение и поради това не бива да се тълкуват така, че да се стигне до осуетяване на целта на Рамковото решение, а именно да се улесни и ускори предаването между съдебните органи на държавите членки предвид взаимното доверие, което трябва да съществува помежду им. В това отношение следва да се напомни, че както следва от член 28, параграф 3 от Рамковото решение, изпълняващите съдебни органи по принцип трябва да дават съгласие за последващото предаване. Само ако са налице условията по членове 3—5 от това рамково решение, тези органи могат или според случая трябва да откажат съгласие.

78 Освен това на изискваното в член 28, параграф 2 от Рамковото решение съгласие на изпълняващата държава членка не бива да се придава значимостта, която искат да му придадат финландското и френското правителство, тъй като съгласно буква а) от този параграф 2 е достатъчно просто да е налице мълчаливото съгласие на съответното лице с последващото му предаване, за да отпадне задължението за получаване на съгласие от изпълняващата държава членка.

79 Оттук следва, че в случай като разглеждания в главното производство изискваното от член 28, параграф 2 от Рамковото решение съгласие за предаването на лице в положението на г-н West трябва да бъде дадено единствено от втората изпълняваща държава членка, а именно от Унгария. Доколкото в конкретния случай третата изпълняваща държава членка е поискала и получила това съгласие, съдебните ѝ органи следва да пристъпят към предаването на съответното лице, освен ако не смятат, че трябва да приложат някоя от разпоредбите на членове 3—5 от Рамковото решение, което са компетентни да преценят с оглед на обстоятелствата по делото в главното производство.

80 Предвид всички изложени съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 28, параграф 2 от Рамковото решение трябва да се тълкува в смисъл, че когато съответното лице е предавано няколко пъти между държави членки въз основа на последователни европейски заповеди за арест, последващото предаване на това лице на друга държава членка, различна от тази, която последно го е предала, зависи от съгласието само на държавата членка, извършила последното предаване.

По съдебните разноски

81 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

Член 28, параграф 2 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г., трябва да се тълкува в смисъл, че когато съответното лице е предавано няколко пъти между държави членки въз основа на последователни европейски заповеди за арест, последващото му предаване на друга държава членка, различна от тази, която последно го е предала, зависи от съгласието само на държавата членка, извършила последното предаване.

Подписи